

υπαλλήλου, ο υπάλληλος δύναται βασιμώς να θεωρήσει μία ανταλλαγή απόψεων ως οριστική λήψη θέσεως εκ μέρους της διοικήσεως μόνο κατά τη λήψη του πρώτου εγγράφου της, με το οποίο αιτιολογείται η εν λόγω λήψη θέσεως. Μόνο κατά το χρονικό αυτό σημείο υποχρεούται να ασκήσει ένσταση εντός της προβλεπόμενης από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως προθεσμίας.

Ένα έγγραφο που απευθύνεται σε υπάλληλο δεν έχει χαρακτήρα αποφάσεως εφόσον, ιδίως, ο συντάκτης του φρόντισε να επιστήσσει ρητώς την προσοχή του ενδιαφερομένου στο γεγονός ότι οι υπολογισμοί συντάξεως του έχουν ανακοινωθεί ενδεικτικώς και πρέπει ακόμη να αποτελέσουν το αντικείμενο μεταγενέστερης επιβεβαιώσεως.

3. Μία προσφυγή είναι απαράδεκτη όταν στρέφεται κατά προπαρασκευαστικής πράξεως, ιδίως κατά πράξεως που εμπίπτει στην κατηγορία των διοικητικών πληροφοριών, διότι παραπέμπει σε πράξη που εκ των υστέρων αποκτά χαρακτήρα αποφάσεως ή που δεν προέρχεται από αρμόδια για τους διορισμούς αρχή.
4. Οι προθεσμίες για την άσκηση ενστάσεως και προσφυγής που ορίζουν τα άρθρα 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων είναι δημοσίας τάξεως και δεν εναπόκεινται στους διαδίκους ή το δικαστή, δεδομένου ότι έχουν θεσπισθεί για να εξασφαλίζεται η σαφήνεια και η ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων.

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 14ης Δεκεμβρίου 1989 *

Στην υπόθεση T-119/89,

René Teissonnière, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Dakar (Σενεγάλη), εκπροσωπούμενος από τον Edmond Lebrun, δικηγόρο Βρυξελλών, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο T. Bieber, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

προσφεύγων,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από το νομικό της σύμβουλο Sean Van Raerenbusch, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, τον υπολογισμό των συντάξιμων χρόνων του προσφεύγοντος στο πλαίσιο του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος και, αφετέρου, την αναγνώριση του δικαιώματος της εφαρμογής του άρθρου 5, του παραρτήματος VIII, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους H. Kirschner, πρόεδρο τμήματος, C. P. Briët και J. Biancarelli, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 26 Ιουνίου 1989, ο Teissonnière άσκησε προσφυγή επιδιώκοντας: πρώτον, να κρίνει το Πρωτοδικείο ότι, για τα συνταξιοδοτικά του δικαιώματα δυνάμει του κοινοτικού συστήματος, πρέπει να ληφθεί πλήρως υπόψη ο χρόνος της υπηρεσίας του στην Ευρωπαϊκή Ένωση Συνεργασίας (στο εξής: ΕΕΣ) σαν να ήταν υπάλληλος της Επιτροπής· δεύτερον, να κρίνει το Πρωτοδικείο ότι δικαιούται να λάβει την προσαύξηση που προβλέπει το άρθρο 5 του παραρτήματος III του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων· τρίτον, να ακυρώσει το Πρωτοδικείο την απόφαση της Επιτροπής, με την οποία, αφενός, προσδιορίστηκαν τα συντάξιμα έτη στο πλαίσιο του κοινοτικού συστήματος τα οποία μπορεί να διεκδικήσει σε περίπτωση μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που απέκτησε στην ασφαλιστική εταιρία Generali Belgium, για την περίοδο της δραστηριότητάς του στην ΕΕΣ και με την οποία, αφετέρου, απορρίφθηκε το αίτημά του να λάβει την προσαύξηση που προβλέπει το άρθρο 5, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.

λήλων· τέλος, να ακυρώσει το Πρωτοδικείο τη σιωπηρή απορριπτική απόφαση που προκύπτει από τη σιωπή που τήρησε η Επιτροπή επί της διοικητικής του ενστάσεως που πρωτοκολλήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1988.

- 2 Με υπόμνημα που περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Ιουλίου 1989, η Επιτροπή άσκησε ένσταση απαραδέκτου δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφαρμοζομένου *mutatis mutandis* στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και ζήτησε από αυτό να αποφανθεί επί της εν λόγω ενστάσεως πριν προχωρήσει στην εξέταση επί της ουσίας.
- 3 Ο προσφεύγων, γεννηθείς στις 2 Ιουνίου 1925, υπήρξε υπάλληλος της ΕΕΣ από τις 16 Ιουλίου 1966 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1987. Την 1η Ιανουαρίου 1988, δηλαδή σε ηλικία 62,5 ετών, διορίστηκε υπάλληλος της Επιτροπής κατ' εφαρμογή του κανονισμού (Ευρατόμ, ΕΚΑΧ, ΕΟΚ) 3018/87 του Συμβουλίου, της 5ης Οκτωβρίου 1987, για τη θέσπιση ειδικών και μεταβατικών μέτρων σχετικά με την πρόσληψη του προσωπικού των υπερποντίων εδαφών της Ευρωπαϊκής Ένωσης Συνεργασίας ως υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ L 286, σ. 1).
- 4 Από την 1η Ιανουαρίου 1971 έως τις 31 Δεκεμβρίου 1987 οι εισφορές του προσφεύγοντος κατεβλήθησαν στην ασφαλιστική εταιρία *Generali Belgium*. Στις 26 Μαρτίου 1988 ο προσφεύγων ζήτησε από την Επιτροπή να εξετάσει τη δυνατότητα μεταφοράς των κατ' αυτόν τον τρόπο αποκτηθέντων δικαιωμάτων στο κοινοτικό σύστημα, δυνάμει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως.
- 5 Μετά από μία πρώτη ανταλλαγή επιστολών, ο προϊστάμενος του τομέα « μεταφορές » της ειδικής υπηρεσίας « συντάξεις » της Επιτροπής (στο εξής: προϊστάμενος του τομέα « μεταφορές ») απηύθυνε στον προσφεύγοντα έγγραφο, με ημερομηνία 6 Ιουνίου 1988, με το οποίο του γνωστοποιούσε ορισμένα στοιχεία διοικητικού χαρακτήρα και τον ενημέρωνε, ενδεικτικώς και με την επιφύλαξη μεταγενέστερης επιβεβαίωσης, ότι η μεταφορά των επισωρευθέντων στην *Generali Belgium* κεφαλαίων του έδινε, καταρχήν, το δικαίωμα προσαυξήσεως κοινοτικού συνταξιοδοτικού χρόνου 9 ετών, 3 μηνών και 17 ημερών, υπό την επιφύλαξη να επέλθει συμφωνία μεταξύ της Επιτροπής και της εν λόγω ασφαλιστικής εταιρίας προκειμένου να καταστεί δυνατή αυτή η μεταφορά.

- 6 Μετά από μία δεύτερη ανταλλαγή επιστολών μεταξύ του προσφεύγοντος και του εν λόγω υπαλλήλου της Επιτροπής, αυτός ο τελευταίος απηύθυνε στον Teissonnière έγγραφο με ημερομηνία 27 Ιουλίου 1988, του οποίου το περιεχόμενο είναι το ακόλουθο: πρώτον, πληροφορεί τον προσφεύγοντα ότι συνήφθη συμφωνία σχετικά με τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων μεταξύ της Επιτροπής και της Generali Belgium· δεύτερον, επιβεβαιώνει ότι η μεταφορά των αποκτηθέντων στην εν λόγω ασφαλιστική εταιρία κεφαλαίων αντιστοιχεί με κοινοτικό συνταξιοδοτικό χρόνο 9 ετών, 3 μηνών και 17 ημερών· τρίτον, γνωστοποιεί στον προσφεύγοντα ότι, για την περίοδο από 1ης Ιουλίου 1966 μέχρι 31ης Δεκεμβρίου 1970, η ΕΕΣ κατέβαλε απευθείας σ' αυτόν τον τελευταίο ένα επίδομα για συνταξιοδοτική εισφορά, το οποίο, εν συνεχεία, δεν μπορεί να δώσει δικαίωμα για κανένα επιπλέον συνταξιοδοτικό χρόνο στο πλαίσιο του κοινοτικού συστήματος· τέταρτον, προκειμένου να ανατρέψει τα επιχειρήματα που ανέπτυξε ο προσφεύγων στο τελεφάξ του της 21ης Ιουνίου 1988, τα οποία βασιζόνταν σε φερόμενη παράβλεψη της γενικής αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, απαντούσε σ' αυτά επικαλούμενος τη διαφορά της κατάστασης του προσφεύγοντος από αυτήν του υπαλλήλου του οποίου η κατάσταση είχε ήδη αναφερθεί από αυτόν τον τελευταίο, ιδίως όσον αφορά την ηλικία και το βαθμό του εν λόγω υπαλλήλου, αφενός, και το γεγονός ότι ο προσφεύγων, έχοντας εισέλθει στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες μετά την ηλικία των 60 ετών, δεν μπορούσε να τύχει, όπως ο εν λόγω υπάλληλος, της προσαυξήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 5, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης, αφετέρου.
- 7 Το έγγραφο αυτό της 27ης Ιουλίου 1988 περιείχε σε τρία σημεία σκέψεις που απέβλεπαν στο να καταδείξουν τον ενδεικτικό του χαρακτήρα: « θα μπορούσα να σας στείλω μία επίσημη πρόταση μεταφοράς το συντομότερο δυνατόν », « ζήτησα από την Generali ένα αντίγραφο του πιστοποιητικού σας ασφαλίσεως ... ώστε να επαληθευθεί το δυνάμενο να μεταφερθεί ποσό κατά το τέλος του Δεκεμβρίου του 1988 »· « εντούτοις, θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή σας στο γεγονός ότι οι υπολογισμοί συντάξεως που σας έχουν ανακοινωθεί έχουν διαβιβαστεί ενδεικτικώς και πρέπει ακόμη να αποτελέσουν το αντικείμενο μεταγενέστερης επιβεβαιώσεως ».
- 8 Στις 19 Αυγούστου 1988 η Επιτροπή απέστειλε στον προσφεύγοντα τους εκκαθαριστικούς λογαριασμούς για την ασφάλεια συντάξεως που είχαν συνταχθεί από την Generali Belgium στις 31 Δεκεμβρίου 1987. Απαντώντας στο έγγραφο αυτό, ο προσφεύγων απηύθυνε στον προϊστάμενο του τομέα « μεταφορές » έγγραφο με ημερομηνία 24 Αυγούστου 1988, στο οποίο εκφράζεται κατ' αυτόν τον τρόπο: « δεν ενδιαφέρομαι για μία μεταφορά στην Επιτροπή και ζητώ την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών μου δικαιωμάτων » που έχω στην εταιρία Generali Belgium.

- 9 Στις 8 Σεπτεμβρίου 1988 ο προϊστάμενος του τομέα « μεταφορές » απηύθυνε στον προσφεύγοντα έγγραφο στο οποίο σημειώνει την άρνηση μεταφοράς στο κοινοτικό σύστημα των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων και τον πληροφορεί ότι ο φάκελός του τέθηκε στο αρχείο.
- 10 Στις 10 Νοεμβρίου 1988 ο προσφεύγων απηύθυνε προς το γενικό διευθυντή της Γενικής Διευθύνσεως VIII (Ανάπτυξη) της Επιτροπής, στην οποία υπάγεται, έγγραφο με το οποίο εφιστά την προσοχή του γενικού διευθυντή στην « αδικία στην οποία οδηγεί η εφαρμογή στην περίπτωσή μου των κανόνων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων για θέματα μονιμοποίησεως για τον υπολογισμό της συντάξεως », ισχυριζόμενος ότι, υπό τις συνθήκες αυτές, θα λάβει στην ηλικία των 65 ετών από την Επιτροπή μηνιαία σύνταξη ποσού κρινόμενου από αυτόν ως πολύ χαμηλού.
- 11 Στις 9 Δεκεμβρίου 1988 ο γενικός διευθυντής της Γενικής Διευθύνσεως Αναπτύξεως απάντησε στον προσφεύγοντα, πρώτον, ότι η Επιτροπή υποχρεούται να συμμορφωθεί προς τους κανόνες του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων για θέματα μεταφοράς συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων προς το κοινοτικό σύστημα, δεύτερον, ότι, στον τομέα αυτόν, οι διαφορές μεταξύ ομάδων υπαλλήλων μπορούν να εξηγηθούν λόγω της λήψεως υπόψη πολλών παραμέτρων και, τρίτον, ότι το ποσό της συντάξεως που αναφέρει ο προσφεύγων αντιστοιχεί μόνο με 2 έτη και 6 μήνες υπηρεσίας ως υπαλλήλου της Επιτροπής, εφόσον, για την προηγούμενη περίοδο, ο ενδιαφερόμενος διαθέτει το κεφάλαιο που έχει επισωρευθεί στο πλαίσιο του συνταξιοδοτικού συστήματος που η ΕΕΣ προσφέρει στους υπαλλήλους της.
- 12 Στο πλαίσιο αυτό, ο προσφεύγων άσκησε διοικητική ένσταση, η οποία πρωτοκολλήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1988 στη γενική γραμματεία της Επιτροπής και με την οποία ο προσφεύγων ζητεί την αναθεώρηση των λεπτομερειών υπολογισμού της μεταφοράς των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στην Generali Belgium προς το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα, καθώς και το δικαίωμα να τύχει της εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 5, πρώτο εδάφιο, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Στην ένσταση αυτή, η οποία ρητώς αναφέρεται στο έγγραφο της 27ης Ιουλίου 1988 που αναλύθηκε πιο πάνω, ο προσφεύγων βασιζείται κατ' ουσίαν στον ελλιπή χαρακτήρα των πληροφοριών που έλαβε από τις υπηρεσίες της Επιτροπής, προκειμένου να ενημερωθεί κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο σχετικά με τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, στην καλή του πίστη, σε μία φερομένη ως άνιση μεταχείριση κατά τη διευθέτηση της δικής του περιπτώσεως και αυτής των άλλων υπαλλήλων της ΕΕΣ, στην επιείκεια και στην ανάγκη να του χορηγηθεί ατομική εξαίρεση από τους γενικούς κανόνες μεταφοράς προς το κοινοτικό σύστημα των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων.

- 13 Υπό τις συνθήκες αυτές ο Teissonnière άσκησε την παρούσα προσφυγή, κατά της οποίας η Επιτροπή άσκησε ένσταση απαραδέκτου. Με Διάταξη της 15ης Νοεμβρίου 1989, το Δικαστήριο παρέπεμψε την υπόθεση στο Πρωτοδικείο.
- 14 Η Επιτροπή βασίζει την ένστασή της περί απαραδέκτου στους ακόλουθους δύο λόγους: αφενός, ισχυρίζεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση, δηλαδή το έγγραφο της 27ης Ιουλίου 1988, δεν μπορεί να θεωρηθεί ως βλαπτική πράξη, αφού είναι ταυτόχρονα πράξη επιβεβαιωτική των προηγούμενων εγγράφων του εν λόγω θεσμικού οργάνου και πράξη προπαρασκευαστική για τη λήψη αποφάσεως, η οποία δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί λόγω της αναγγελίας, εκ μέρους του προσφεύγοντος, της προθέσεώς του να εκκαθαρίσει τα δικαιώματα που είχε στην Generali Belgium· αφετέρου, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η ένσταση δεν ασκήθηκε εντός της προθεσμίας των τριών μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και ότι, επομένως, είναι εκπρόθεσμη και συνεπώς απαράδεκτη.
- 15 Ο προσφεύγων υποστηρίζει καταρχάς ότι η ένσταση απαραδέκτου που άσκησε η Επιτροπή αναφέρεται μόνο στο πρώτο αντικείμενο της προσφυγής, δηλαδή στη μεταφορά προς το κοινοτικό σύστημα των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων που είχε στην Generali Belgium και όχι στο δεύτερο αντικείμενο της εν λόγω προσφυγής που αφορά την εφαρμογή του ευεργετήματος των διατάξεων του άρθρου 5, του παραρτήματος VIII, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Εν συνεχεία, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή αναπτύσσει μία αντιφατική επιχειρηματολογία, αποδίδοντας στο έγγραφο της της 27ης Ιουλίου 1988 ταυτόχρονα το χαρακτηρισμό της ενδεικτικής, προπαρασκευαστικής και επιβεβαιωτικής πράξεως· κατ' αυτόν, όταν πρόκειται για συνταξιοδοτικά δικαιώματα υπάρχει κατ' ανάγκη βλαπτική πράξη, ελάχιστη δε σημασία έχει στην περίπτωση αυτή αν της ενστάσεως προηγήθηκε ή όχι απόφαση· όσον αφορά την αίτησή του για εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων που είχε αποκτήσει στην Generali Belgium, αφορά μόνο λύση αναμονής, δεδομένου ότι το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων δεν απαγορεύει τη μεταφορά προς το κοινοτικό σύστημα συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων όταν το κεφάλαιο της συντάξεως βρίσκεται στα χέρια του ενδιαφερομένου υπαλλήλου· τέλος, ο προσφεύγων θεωρεί ότι, εν πάση περιπτώσει, το έγγραφο της 27ης Ιουλίου 1988 δεν μπορεί να θεωρηθεί ως το σημείο ενάρξεως της προθεσμίας που προβλέπεται από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων και ότι πρέπει, εν προκειμένω, να ληφθεί υπόψη το δικαίωμα προσβάσεως στη δικαιοσύνη καθώς και το ιδιαίτερο πλαίσιο της υποθέσεως, το οποίο χαρακτηρίζεται από τη μακρυνή απόσταση στην οποία βρίσκεται ο προσφεύγων, τον πολύπλοκο χαρακτήρα των σχετικών με τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα θεμάτων και τον υπερβολικό φόρτο των οικείων υπηρεσιών της Επιτροπής.
- 16 Δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 3, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφαρμοστέου mutatis mutandis στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, η συνέχεια της διαδικασίας όσον αφορά την ασκηθείσα ένσταση είναι προφορική, εκτός αντι-

θέτου αποφάσεως. Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι εν προκειμένω έχει επαρκώς ενημερωθεί με την εξέταση των στοιχείων του φακέλου και ότι η προφορική διαδικασία παρέλκει.

- 17 Εκ προοιμίου πρέπει να αναγνωρισθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 91, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο για να αποφανθεί επί όλων των διαφορών σχετικά με τη νομιμότητα των πράξεων που βλάπτουν τα πρόσωπα στα οποία αναφέρεται ο κανονισμός υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Κατά το γράμμα του άρθρου 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, η βλαπτική πράξη συνίσταται είτε σε απόφαση που έχει λάβει η αρμόδια για τους διορισμούς αρχή είτε σε παράλειψη της εν λόγω αρχής να λάβει μέτρο που επιβάλλεται από τον κανονισμό. Το άρθρο 91, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων προβλέπει ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή μόνο αν ο υπάλληλος άσκησε προηγουμένως διοικητική ένσταση ενώπιον της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής κατά της βλαπτικής πράξεως και αν αυτή αποτέλεσε το αντικείμενο ρητής ή σιωπηρής απορρίψεως. Μόνο κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως του αιτήματος του υπαλλήλου, η οποία, ελλείψει απαντήσεως της διοικήσεως, θεωρείται ότι επήλθε κατά τη λήξη προθεσμίας τεσσάρων μηνών, μπορεί ο ενδιαφερόμενος να ασκήσει, εντός νέας προθεσμίας τριών μηνών, ένσταση ενώπιον της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του άρθρου αυτού (απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Φεβρουαρίου 1989, Bossi κατά Επιτροπής, 346/87, Συλλογή 1989, σ. 303· Διάταξη του Δικαστηρίου της 4ης Ιουνίου 1987, G. P. κατά Οικονομικής και Κοινωνικής Επιτροπής, 14/86, Συλλογή 1987, σ. 2409).
- 18 Ενόψει των αρχών αυτών πρέπει να εξεταστούν οι δύο λόγοι τους οποίους διατύπωσε η Επιτροπή προς στήριξη της ενστάσεώς της περί απαραδέκτου.

Σχετικά με το λόγο που βασίζεται στη μη ύπαρξη βλαπτικής πράξεως

- 19 Πρέπει, πρώτον, να αναγνωρισθεί ότι, αντίθετα προς τον ισχυρισμό της Επιτροπής, αν ευσταθεί ότι πριν από τη συνταξιοδότηση, γεγονός μέλλον και αβέβαιο, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα είναι δυνάμει υφιστάμενα δικαιώματα καθημερινώς εν τω γίνεσθαι, είναι εξίσου προφανές ότι η διοικητική πράξη με την οποία αποφασίζεται ότι μία περίοδος δραστηριότητας δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη για τον υπολογισμό του χρόνου υπηρεσίας, ή η απόφαση με την οποία δεν γίνεται δεκτό το αίτημα προσαυξήσεως που προβλέπεται στο άρθρο 5 του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων, επηρεάζει αμέσως και απευθείας τη νομική κατάσταση του ενδιαφερομένου, ακόμη και αν η πράξη αυτή πρόκειται να εκτελεστεί εκ των υστέρων. Επομένως, ο υπάλληλος έχει καταρχήν έννομο συμφέρον, πράγματι υφιστάμενο, να προσβάλει αυτή την πράξη (απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1979, Fausta Deshormes, 17/78, Rec. 1979, σ. 189).

- 20 Δεύτερον, έχει σημασία να αναφερθεί ότι η πράξη που ο προσφεύγων προτίθεται να προσβάλει δεν έχει μεν προσδιορισθεί επακριβώς, όμως *πρόκειται σαφώς* για το έγγραφο της 27ης Ιουλίου 1988, που αναλύθηκε πιο πάνω, του προϊσταμένου του τομέα « μεταφορές » της Επιτροπής, αυτό δε για τους ακόλουθους λόγους: αναφέρεται ρητώς στην ένσταση της 21ης Δεκεμβρίου 1988· αναφέρεται επίσης, κατά κύριο λόγο, στο δικόγραφο, στο οποίο εξάλλου έχει επισυναφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 19 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων ΕΟΚ και του άρθρου 37, παράγραφος 4, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφαρμοστέου *mutatis mutandis* στο Πρωτοδικείο· τέλος, απαντώντας στην ανάλυση της Επιτροπής που γίνεται με την ένσταση απαραδέκτου και η οποία δεν αμφισβητείται, καταρχήν, ο προσφεύγων υποστηρίζει μόνο ότι το έγγραφο αυτό δεν μπορεί να χρησιμοποιήσει ως σημείο ενάρξεως της προθεσμίας των τριών μηνών που προβλέπεται από το άρθρο 90, παράγραφος 2, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως, αλλά δεν αναφέρει ουδόλως άλλη πράξη που θα είχε την πρόθεση να προσβάλει, αντίθετα προς πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία η προστασία τόσο των δικαιωμάτων άμυνας όσο και αυτών των τρίτων ενδιαφερομένων απαγορεύει να γίνεται δεκτή μία προσφυγή που δεν εξατομικεύει τις φερόμενες ως βλαπτικές για τον προσφεύγοντα πράξεις (βλέπε, ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 28ης Μαΐου 1970, Lacroix κατά Επιτροπής, 30/68, Rec. 1970, σ. 301).
- 21 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (ιδίως, απόφαση της 14ης Ιουλίου 1981, Maschetti κατά Επιτροπής, 145/80, Συλλογή 1981, σ. 1975), στο πλαίσιο συνεχιζομένης συζητήσεως μεταξύ ενός θεσμικού οργάνου και ενός υπαλλήλου, ο υπάλληλος δύναται βασίμως να θεωρήσει μία ανταλλαγή απόψεων ως οριστική λήψη θέσεως εκ μέρους της διοικήσεως μόνο κατά τη λήψη του πρώτου εγγράφου της, με το οποίο αιτιολογείται η εν λόγω λήψη θέσεως. Μόνο κατά το χρονικό αυτό σημείο υποχρεούται να ασκήσει ένσταση εντός της προβλεπομένης από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως προθεσμίας. Εξάλλου, σύμφωνα με εξίσου πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε, ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Φεβρουαρίου 1979, Deshormes κατά Επιτροπής, αναφέρθηκε πιο πάνω), μία προσφυγή είναι απαράδεκτη όταν στρέφεται κατά προπαρασκευαστικής πράξεως, ιδίως κατά πράξεως που εμπίπτει στην κατηγορία των διοικητικών πληροφοριών, διότι παραπέμπει σε πράξη που εκ των υστέρων αποκτά χαρακτήρα αποφάσεως ή που δεν προέρχεται από αρμόδια για τους διορισμούς αρχή, όπως απαιτείται από τον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων για να θεσμοθετηθεί μία απόφαση.
- 22 Εν προκειμένω, προκύπτει σαφώς από τα στοιχεία του φακέλου ότι το έγγραφο της 27ης Ιουλίου 1988, το οποίο απευθυνόταν στον προσφεύγοντα και είχε υπογραφεί κατ' εντολή του προϊσταμένου του τομέα « μεταφορές » της υπηρεσίας « συντάξεις » της Επιτροπής, χωρίς να χρειάζεται να υπάρξει απόφαση σχετικά με την ιδιότητα της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής του υπογράφαντος, δεν έχει χαρακτήρα αποφάσεως: πρώτον, προτείνει στον προσφεύγοντα να του διαβιβαστεί μία επίσημη πρόταση αποφάσεως για τη μεταφορά το συντομότερο δυνατόν· δεύτερον, εξαρτά την απόφαση αυτή περί παρεμβάσεως από τη λήψη, εκ μέρους της ασφαλιστικής εταιρίας Generali Belgium, αντιγράφου ενός πιστοποιητικού ασφαλισεως· τέλος, ο συντάκτης

του εν λόγω εγγράφου φρόντισε να επιστήσει ρητώς την προσοχή του προσφεύγοντος στο γεγονός ότι οι υπολογισμοί συντάξεως του έχουν ανακοινωθεί ενδεικτικώς και πρέπει ακόμη να αποτελέσουν το αντικείμενο μεταγενέστερης επιβεβαιώσεως· από τα στοιχεία του φακέλου προκύπτει σαφώς ότι η τελευταία αυτή διαπίστωση της Επιτροπής αναφέρεται στο σύνολο των λεπτομερειών υπολογισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων του προσφεύγοντος, είτε πρόκειται για τη μεταφορά των προηγούμενων αποκτηθέντων δικαιωμάτων είτε για τις προϋποθέσεις εφαρμογής του ευεργετήματος του άρθρου 5, του παραρτήματος VIII του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων. Υπό τις συνθήκες αυτές, η ένσταση του προσφεύγοντος, η οποία πρωτοκολλήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1988, δεν στρέφεται κατά βλαπτικής πράξεως και η παρούσα προσφυγή είναι απαράδεκτη.

- 23 Επιπλέον, πρέπει να αναφερθεί ότι, μετά τη λήψη του εγγράφου της 24ης Αυγούστου 1988, με το οποίο ο προσφεύγων πληροφόρησε την Επιτροπή ότι δεν ενδιαφερόταν πλέον για τη μεταφορά των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων προς το κοινοτικό σύστημα και ότι ζητούσε την εκκαθάριση των συνταξιοδοτικών του δικαιωμάτων στην ασφαλιστική εταιρία Generali Belgium, η Επιτροπή δεν είχε καμία υποχρέωση να λάβει απόφαση επί του αρχικού αιτήματος του προσφεύγοντος, με ημερομηνία 24 Μαρτίου 1988, κατ' ανάγκη αποσυρθέντος με το έγγραφο της 24ης Αυγούστου 1988 που αναλύθηκε πιο πάνω και ότι είχε κάθε δικαίωμα να λάβει υπόψη την απόφαση αυτή του προσφεύγοντος και να θέσει το φάκελο σχετικά με το αίτημα μεταφοράς στο αρχείο, αφού διαβίβασε στην ΕΕΣ το σχετικό σημείωμα.

Σχετικά με το λόγο που βασίζεται στην καθυστερημένη άσκηση της ενστάσεως

- 24 Εν προκειμένω, από την εξέταση των στοιχείων του φακέλου προκύπτει, ιδίως από την ίδια την ένσταση, από το έγγραφο του προσφεύγοντος της 24ης Αυγούστου 1988 και από το γεγονός ότι αυτός ο τελευταίος δεν προέβαλε αντιρρήσεις στους ισχυρισμούς της Επιτροπής ως προς το σημείο αυτό, ότι ο προσφεύγων είχε λάβει γνώση του εγγράφου της 27ης Ιουλίου 1988, ως προς το οποίο δεν αμφισβητήθηκε ότι του είχε διαβιβαστεί από την Επιτροπή με τελεφάξ και ότι το είχε λάβει την ίδια ημέρα, το αργότερο στις αρχές του μηνός Αυγούστου του 1988.
- 25 Εν συνεχεία, ακόμη κι αν γίνει δεκτό ότι το έγγραφο της 27ης Ιουλίου 1988 που αναλύθηκε πιο πάνω μπορεί να θεωρηθεί ως βλαπτική πράξη, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω, εν πάση περιπτώσει η ένσταση που πρωτοκολλήθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1988 υποβλήθηκε με καθυστέρηση και η ίδια η παρούσα προσφυγή είναι απαράδεκτη.
- 26 Από την άποψη αυτή, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου (βλέπε, ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1984, Μούση κατά Επιτροπής, 227/83, Συλλογή 1984, σ. 3133), οι προθεσμίες ενστάσεως και προσφυγής που ορίζουν τα άρθρα 90 και

91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων είναι δημοσίας τάξεως και δεν εναπόκεινται στους διαδίκους και το δικαστή, δεδομένου ότι έχουν θεσπιστεί για να εξασφαλίζεται η σαφήνεια και η ασφάλεια των εννόμων καταστάσεων.

- 27 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα περιστατικά που επικαλείται ο προσφεύγων στις παρατηρήσεις του σχετικά με την ένσταση απαραδέκτου, δηλαδή ότι ο υπάλληλος πρέπει να διαθέτει δικαίωμα προσβάσεως στη δικαιοσύνη, ότι ο προσφεύγων, διορισμένος σε θέση στην Αφρική, αντιμετώπιζε περισσότερες δυσκολίες προκειμένου να συζητήσει για την κατάστασή του με την Επιτροπή, ότι τα θέματα των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων είναι ιδιαίτερα περίπλοκα και, τέλος, ότι οι αρμόδιες υπηρεσίες της Επιτροπής για θέματα υπολογισμού των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων είχαν υπερβολικό φόρτο εργασίας, είναι επουσιώδη και δεν μπορούν να εξουδετερώσουν το χαρακτήρα δημοσίας τάξεως που έχουν οι προθεσμίες των άρθρων 90 και 91 του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων.
- 28 Από όλα τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 29 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφαρμοστέου *mutatis mutandis* στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα. Ωστόσο, κατά το άρθρο 70 του ίδιου κανονισμού, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή ως απαράδεκτη.

2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Λουξεμβούργο, 14 Δεκεμβρίου 1989.

Ο γραμματέας

H. Jung

Ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

H. Kirschner